

## ПРЕДГОВОР КЪМ РУСКИЯ ПРЕВОД

Към благочестивия читател

Сега цялото внимание на хората е устремено към това, да се украси земният живот, колкото е възможно с по-големи удобства. Затова е трудно да се говори за тези, които са съзнали и почувствували дълбоко тленността на всичко земно и поради това са се отрекли от света, отишли са в пустинята и с всички сили се стремили да надвият в себе си всичко плътско, страстно и греховно, да очистят и укрепят висшата духовна страна на своето естество и така да подготвят пълното тържество на духа над плътта.

Сред огромните успехи в науката, изкуството, в обогатяването и във външното украсяване на живота може често да се чуе дълбоката въздишка на подтиснатата духовна природа на човека, а понякога дори се разнася потресаващ вопъл на разочарование и отчаяние. Чувствува се някакво дълбоко вътрешно противоречие в целия строй на съвременния живот, тъй като всички съкровища и красотата на този свят не могат да дадат желания покой на безсмъртния дух, създаден за Бога и вечността. Според това, как цъфти и се украсява външният човек, вътрешният, истинският човек като че ли умира от духовен глад. Като се пристрастява към света и неговите утехы, човек живее по-скоро призрачен, отколкото действителен живот, увлича се като че ли от призрази на съновидение, а не бодърствува. *"Ти ще узнаеш това, казва приснопамятният светител Филарет Черниговски, когато твоят дух се пробуди в деня на благодатта или в деня на съда!"* Именно във времената на почти общо увлечение във външните удобства на този свят, в тези призрази на съновиденията, трябва да напомним не само за тези, които със своя талант или гений способствували за техническия прогрес, за материалните успехи, а и за тези, които с могъщия си подвиг или със съвети на духовна мъдрост посочваха на човека небето, напомняха неговото висше призвание, безкрайната ценност на духовната му същност. Ако светът издига паметници на своите велики люде, герои, поети и художници, то ние не трябва да забравяме, че е имало и други хора, за които *"красотите на света са угаснали, чувствените сладости са се вгорчили, земните съкровища са се превърнали в смет, светът е станал за тях пустиня, а пустинята - рай"* (думи на митрополит Филарет). Те презрели света и всичко светско и се изявиали така, че за тях *"не бе достоен целият свят"*.

В дълбока древност в Антиохия имало манастир, който наричали манастир на "Гигантите". Това название задържа нашето внимание. Взирайки се подробно в живота на великите подвижници на Древния Изток, ние като че ли неволно повтаряхме в себе си *"гиганти на духа..."* Учудвахме се на тези